

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545

"АЙДАР" НИЩИТЬ ОКУПАНТІВ

Тридцять російських бойовиків знищено біля Вергунського роз'їзду на Луганщині. "Це був важкий бій, ми зачищали Велику Вергунку, – розповів боець "Айдара". – На нас підготували засідку, але російські найманці не чекали, що наші хлопці такі відчайдухи. Ми прийняли бій і повністю зачистили територію. Вже пізніше з'ясували, що в бою розбили елітний російський спецпідрозділ боротьби з тероризмом "Гюрза". Про це свідчили шеврони спецпідрозділу. Знайшли ми й флешку з відео та їхні фотографії".

Наступного дня москалі вирішили повернути втрачені позиції. "Вони пішли в атаку, однак українські військові їх повністю зачистили".

Сьогодні "Айдар" – "страшна сила АТО", ударна сила українського народу. Полковник спецназу Головного розвідувального управління РФ, який пройшов не одну війну, каже, що айдарівці "безбашенні герої-камікадзе".

Значить відчув виродок українську силу!

Уже й Міністерство оборони України визнало звияту "Айдара". Без цього батальйону багато завдань неможливо виконати, тому, що звичайна людина ніколи не піде на невинуватий ризик, а ці "лізуть як чорти".

Йдуть на зачистку таких місць, куди й танкісти не потрапляють.

Відтак є й чималі втрати у боях. До того ж, айдарівців ворог у полон не бере.

Айдарівцям закидають жорстокість, любов до трофеїв і "неконтактність". Може так і є, але ж такими самими були запорожці і повстанці доби УНР.

І тоді, і сьогодні наші добровольці все здобувають у бою. Не командування організовує постачання, а вояки здобувають у боротьбі необхідне, досамперед зброю і боеприпаси.

Так було і в 1919 році, коли козаки Запорозької Січі Юхима Божка навіть сорочки віддавали новобранцям, а ми, мовляв, здобудемо собі в бою.

Полковник Михайло Крат у спогаді якось зазначив, що Андрій Гулий-Гуленко занадто вже захоплюється трофеями. Але ж Гулий-Гуленко знав, що Петлюра йому нічого не давав і не дасть, а він мусить своє козацтво забезпечити. І тому, коли захопив у Тульчині у більшовиків багато шкіри, дещо призупинив атаку, бо ж козаки босі були. Так, це в той день дало більшовикам отямитися, але ж це була гостра потреба – не може військо перемагати, коли воно голе і босе.

І тоді, й нині армія наша твориться "знизу" – добровольцями та їхніми добрими душами – волонтерами. Якби не вони, ми б уже програли війну. І саме завдяки їм ми виграємо її. Це повинні згадати і міністр оборони, і наш президент.

Козацька кров, яка знову вибухнула в наших жилах, перемаже!

Роман КОВАЛЬ

На світлині Дмитра Ларіна айдарівця.

БАТАЛЬЙОН "ОУН" МИКОЛИ КОХАНІВСЬКОГО

Під час бойових дій козаки батальйону "ОУН" демонструють дива мужності та героїзму. Передовий загін батальйону під командою "Апача" здобув населений пункт Степанівка, завдавши ворогові значних утрат у живій силі й техніці. Виявив себе козак "Білий", який своєчасно виявив замінований міст, запобіг вибуху, чим врятував життя своїх товаришів.

Варто відзначити десантно-штурмовий загін батальйону "ОУН" під керівництвом "Старого", які разом з іншими військовими здобули Савур-могили під нищівним артилерійським та мінометним вогнем ворога і відвагою надихали молодших товаришів. На особливу подяку заслуговує вояк "Дядько", який двома пострілами знешкодив двох ворожих снайперів.

Командир батальйону "ОУН" Микола Коханівський безпосередньо командує 3-м підрозділом батальйону та здійснює оперативне керівництво всіма іншими підрозділами. Завдяки злагодженим діям здійснено зачистку значної території, ворога вибито з позицій, а сам батальйон не зазнав жодних втрат.

Після бою до "Старого" підійшов армійський полковник, який безпосередньо керував операцією, обняв його. "Був би ти дівчиною, – каже, – то за такий бій я б тебе розцілував". "Я б теж поцілував тебе, полковнику, і усіх твоїх хлопців. Дякую, що стали нам братами. Дякую за бій". – "Прости, що хочеш. Тепер ти мені брат". – "Що я хочу, брате-полковнику? Кулемета б мені". – "Хочеш кулемета? Тримай... Тепер він твій. Бий ворогів".

Тепер у нас є кулемети, гранатомети, міномет і, якщо на це буде воля Господня, буде установка залпового вогню "Град".

На жаль, у батальйоні відсутнє державне забезпечення і немає волонтерської групи, яка б узяла на себе ці функції.

Воякам украї бракує питної води, продуктів харчування, засобів гігієни, кави, чаю, цигарок і всього іншого. У них немає нічого, окрім зброї, відібраної у ворога, і нездоланного бажання його бити.

Тож звертаємося по допомогу. Ось номер картки Миколи Коханівського:

Приватбанк, 4149 4978 0309 2347.

Борис ГУМЕНЮК

КОЗАК ІЗ США "ФРАНКО"

19 серпня в бою під Іловайськом загинув Марко Паславський – "Франко", козак батальйону "Донбас". Він народився і виріс у Сполучених Штатах Америки. Перед тим як пішов воювати за свободу України, М. Паславський став громадянином нашої держави. Він мав на це право, бо в нього – українське коріння. Крім того, він уже тривалий час проживав в Україні.

Марко Паславський – успішний бізнесмен, менеджер, заможна людина. Один з його побратимів розповідав: усі знали, що Марко небідна людина, але він цього ніяк не виказував. Вів себе скромно. Він

мав право на відпочинок, бо йому вже виповнилося 55 років.

До батальйону "Донбас" пішов рядовим вояком, хоча в нього було військове звання капітана. За його плечима – Військова академія Уест-Пойнт (елітний військовий заклад у США) та більше десяти років військової служби.

Він був веселий. У ньому поєднувалися мудрість, самоіронія, гумор і теплота. Це притягувало до нього людей. Вільно володів українською. Знав і російську.

Чому пішов на фронт? На це запитання Марко вже не відповідає, а я скажу. Він гостро відчував несправедливість росіян до українців, тому і бажав виправити цю її. Він щиро хотів допомогти Україні здобути кращу долю і волю.

Марко – активний учасник подій на Майдані. Вони справили на нього глибоке враження, надихнули на захист України. Він дуже цінував особисту свободу, тому й пішов захищати нашу незалежність. Вічна йому слава!

Олексій СОРОКА, Київ

ПЕРЕРВАНА ЛЮБОВ МИКОЛИ БЕРЕЗОВОГО

Чотовий батальйону "Азов" Микола Березовий народився в Горлівці. 10 серпня під Іловайськом його чота, що йшла за БМП, потрапила під снайперський обстріл з двох сторін. Росіяни били 132-м калібром. Спочатку було поранено гранатометника, члена УНА-УНСО Андрія Дрьоміна з Тернополя, позивний "Світляк". Микола кинувся

на допомогу і теж дістав кулю в ногу. "Сокіл" спробував допомогти Миколі – й дістав кулю в живіт.

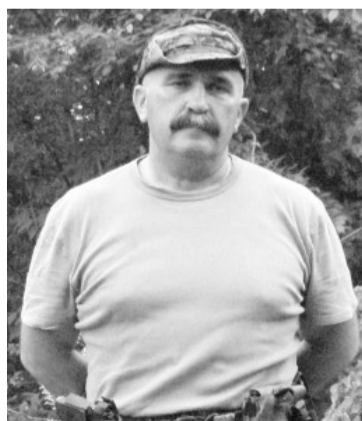
Екіпаж БМП не мав запасу боєкомплекту для відстрілювання. Та й ще весь час гложуть. Поранених вантажили під шквальним вогнем снайперів. Снайпер ще раз відстрілював "Світляка", добивши його.

Поки хлопці виходили з-під обстрілу з пораненими і поки приїхала медична допомога, Микола Березовий помер – йому розірвало артерію на носі в зоні паху і навіть джгут не зупинив кровотечу. За кілометр від місця бою стояли наші танки, які могли ту засідку зривати із землею, але вони мовчали.

Микола був чоловіком відомої журналістки Тетяни Чорновола, яка нині очолює Антикорупційне бюро України. У них двоє дітей – Іванна, 2003 р. н., та Устим, який народився 2010 року.

Висловуємо щирі співчуття родині героя. Вічна слава!

"ВІЙНА ПОКАЗАЛА, ХТО ДРУЗИ, А ХТО ВОРОГИ"

Командир 11-го батальйону територіальної оборони "Київська Русь" підполковник Олександр Гуменюк був із тих, які не посилюють і бій, а ведуть у бій. Він казав: "Дайте мені очолити військо і я доведу його до Москви!" Йому вірив увесь батальйон. Він завжди йшов попереду – як полковник Петро Болбочан.

Олександр Гуменюк був чоловік веселий, з посмішкою на устах. На війні, щоправда, став більш жорстким. Він готовий був

захищати Україну до останнього подиху.

За два дні до загибелі підполковник дав інтерв'ю "ДеПо". Казав, що настрої у його хлопців бойовий, готові у швидкому темпі визволити рідну землю від погани. Висловив сподівання, що "наступний сезон обов'язково зустрінемо у Криму".

"Необхідно вводити військовий стан, – говорив він. – Треба призвати людей, вчити їх, створювати нові учбові центри, готувати кадри. Треба готуватися до російського вторгнення". Олександр Гуменюк висловив сподівання, що Петро Порошенко хоч би 50% своїх коштів вкладає в армію. "Порошенко – олігарх і президент, але він ще поки не лідер. А він повинен стати лідером".

Олександр Гуменюк дбав про вояків. Вони його любили.

"Війна має великі мінуси, але має і плюси, адже тільки з втратами люди починають розуміти, що таке воля і як вона здобувається. Війна також показала, хто друзі, а хто вороги".

Загинув Олександр Гуменюк під Дебальцевим 15 серпня. Залишив Україні трьох одинадцятилітніх синів-близнюків. Вічна слава!

ХЛОПЦІ ПОТРЕБУЮТЬ ДОПОМОГИ

26-літній капітан Олександр ПЕТУХОВ - СБІЙ вивозив поранених з поля бою. Одному з них віддав свій шлем, а за кілька хвилин був поранений у голову. Було це 20 липня біля села Щастя. Коли йому надавали медичну допомогу, він наказував спочатку допомогти його воякам. Олександра обіцяють врятувати лікарі Ізраїля, але лікування коштуватиме 150 тисяч євро. Телефон батька Петра 067-34-82-170, мами Тетяни 063-111-92-86. Картка Приватбанку 5167-9872-0414-2794. Отримувач Галина Андріївна Петраківська (Кистей).

У бою під Луганськом був поранений Саша "Щастя" - Олександр КОСОЛАПОВ, уродженець м. Щастя на Луганщині, боець батальйону "Айдар". Утратив багато крові. Серйозно травмовані обидві ноги. Син Саша Володя, теж вояк батальйону "Айдар", постійно біля батька, який досі не опритомнів. Картка Приватбанку 5168 7572 4686 8253. Отримувач Анна Агілова (дочка Олександра Косолапова).

22-річний Олександр ВОЗНЮК під час бойових дій під Луганськом дістав осколкові поранення підборіддя, м'яких тканин порожнини рота, язика, нижньої губи. Втратив понад 20 зубів. Відірвану нижню щелепу лікарі пришили, але потрібен час, щоб тканини прижилися. Олександр потребує протезування і моральної підтримки. Нині він у військовому шпиталі в Києві. Його родина проживає у селі Червона Воля Луцького району Житомирської області. На реабілітацію коштів немає. Першими допомогли односельчани, але в селі статки невеликі. Картка Приватбанку 5168 7423 2529 9471. Отримувач Людмила Григорівна Вознюк (мати), 068-04-01-384.

Учасник АТО Олег ХОМЕНКО з Черкас потрапив під "Град". Картка у Приватбанку 5168 7554 0166 2875. Отримувач Олексій Кольцов (товариш).

Вадим ІГНАТЬЄВ, 8-й полк спецназу. Не дуже йшов на контакт, соромився, казав, що нічого не потрібно, але нога закована у залізо, три апарати до неї підключені. Ногу лікарі збережуть, та процес лікування продовжиться не один місяць. Картка Приватбанку 5168 7572 4614 4846. Отримувач Зоя Ігнатівна (дружина).

Ігор ЛУК'ЯНЕЦЬ у зоні АТО дістав наскрізне поранення живота, внутрішніх органів, кісток таза. Втратив багато крові. Шанси на життя дає ізраїльська клініка, але треба 150 тисяч доларів. Ігор - найтяжчий поранений у шпиталі. Він уже місяць у реанімації. Медики кажуть, що життя тримається на волосині, але шанси є. Поруч із ним - мама і наречена. Його поранили 14 липня на Луганщині. Він пішов у розвідку і натрапив на засітку сепаратистів...

Картка Приватбанку 5168 7572 2870 0433. Отримувач Галина Олександрівна Лук'янець (мати). Номер рахунку: 29244825509100. МФО 305299 ЄДРПОУ 14360570.

Двадцятирічний Олександр КОВАЛЕНКО з Кременчука у травні дістав поранення в голову. Стан його важкий. Лікується в Києві, у військовому шпиталі. Телефон матері Ольги Миколаївни, 067-97-584-33.

Віктор БОЙКО повернувся з передової без лівої руки і з тяжкими пораненнями правої. Вінниччини. В зону АТО вирушив у червні. 18 липня біля міста Попасна на Луганщині потрапив у засітку. Хлопець майже годину стівав кров'ю. Через обстріли терористів неможливо було ні надати першу допомогу, ані доправити його до лікарні. Ліву руку Вікторові ампутували, а біль у правій не вщухає ні на мить.

З його кінцівки хірург витягнув 5 осколків. Майже всі м'язи розірвані. Після кількох операцій довелося вживляти нову шкіру. На протезування і реабілітацію Віктора його рідним потрібно щонайменше 90 тисяч євро. Мати з маленького села на Вінниччині... Картка Приватбанку 4405 8823 0416 1445. Отримувач Людмила Бойко (мати).

Сергій Богданович ПАНДРАК, 1962 р.н., директор Рівненського регіонального управління "Державний фонд сприяння молодіжному житловому будівництву", доброволець батальйону "Айдар", 13 серпня втратив під Луганськом ногу. Зараз лікується у військовому шпиталі в Києві. Картка Приватбанку 5168742015453271. Отримувач Сергій Пандрак, тел. Сергія 098-85-66-009.

Юнак Роман ВИЛА з Львівщини з важким осколочним пораненням перебуває у лікарні. Картка Приватбанку 5168757261654497. Отримувач Роман Степанович Вила.

Важкопоранений офіцер 72-ї механізованої бригади Андрій АБРАМОВ потребує допомоги. Телефон мами Ольги 067-97-58-433. Картка Приватбанку 5168 7553 1601 1408. Отримувач Ірина Абрамова.

Під час обстрілу російським "Градом" прикордонного пункту пропуску "Маринівка" бетонна плита впала на Павла ГАВРИЛЮКА. Стан його вкрай важкий: численні поранення рук і ніг, роздроблене ліве плече, набряк легень. Відмовили обидві нирки. Ціна його життя - мільйон гривень. Картка Приватбанку 5168757268871524. Отримувач Валерій Павлович Гаврилук (батько), тел. 098-673-55-53.

ПОРАНЕНИЙ, КЕРУВАВ БОЄМ

У Сергія Козака 23 березня народилася дочка Ліза, а 25 березня він поїхав на війну. Сергій - із Чернівців. Йому 35 років. 22 червня дорогою зі Слов'янська дістав важке поранення - колона потрапила в засітку.

"Снаряд пропалив броню, - розповів Сергій Козак, - пробив мені ногу, відірвав ногу водієві моєї машини, Юркові Весельському. Пробив наскрізь машину. Крім мене і Юри, ніхто не постраждав. Ми відкрили вогонь у відповідь. Я в цей час майже не відчував поранення: зрозумів, що пече щось у нозі... Коли встав і нагнувся в БТР, щоб дістати другий барабан, відчув, що лівої ноги немає. Вона висіла на невеликому клаптику шкіри. Я підвіся на правій нозі, виліз нагору і продовжив стріляти, хлопці вискочили з мого БТРа, зайняли

оборону. Поки я стріляв, відчув, як Весельський перев'язував мені ногу джгутуном вище коліна, щоб зупинити кровотечу. Хлопці знайшли мені рюкзачок, в який я поставив свою відірвану ногу, обв'язав її, зняв із себе бронешит, автомат, все це склав у БТР, щоб не загубилося. Із собою я взяв тільки пістолет і гранату".

Старший сержант Сергій Козак нагороджений орденом "За мужність" III ст. за те, що, попри поранення, продовжував керувати боєм і зміг евакуювати особовий склад та техніку.

Відірвану ногу вдалося пришити, але частину кістки зберегти було неможливо. Тепер потрібно вставляти імплант. Родина збирає гроші на операцію. Картка Приватбанку 4149 4378 3442 7815. Отримувач Сергій Якович Козак.

МРІЄ ПРОДОВЖИТИ СЛУЖБУ В АРМІЇ

На війну 21-річний молодший лейтенант Сергій Шовковий потрапив одразу після закінчення Львівської національної військової академії. 21 червня він відсвяткував випускний, а 23 липня вже командував взводом у складі 1-ї танкової бригади під Луганськом. Проти ночі на 2 серпня позиції, на яких перебував його підрозділ, зазнали мінометного обстрілу. Про те, що терористи так близько, ніхто не здогадувався. Немає приладів нічного бачення! Викликати підкріплення не змогли - бойовики глушили зв'язок. Шовковий розповідає, що вийшов із бліндажа, щоб викликати вогонь артилерії, аж раптом за три метри від нього вибухнув снаряд. "Контузія.

Нічого не чує, - розповів Сергій, - дивлюся на себе, а у мене рука - в зворотній бік. Я на коліні, виходить, сиджу, намагаюся відповісти на лівій руці. Ліва рука ще більше вигнулася".

Весь час транспортування вояк був притомний. Він утратив майже два з половиною літри крові. Лікарі поза очі його вже поховали. Але він вижив. Утім, ліву ногу врятувати не вдалося. У Сергія також роздроблені кістки лівої руки, численні осколкові поранення правої ноги, паху і черевної порожнини. В животі досі осколки від міни... Картка Приватбанку 5211 5379 0169 2231. Отримувач Сергій Сергійович Шовковий, тел. 063-077-57-77.

ОЛЕГ БЕРЕЗОВСЬКИЙ І В БІДІ СМІЄТЬСЯ

24-літній старший лейтенант Олег Березовський у бою під Миколаївкою на Донеччині втратив обидві кисти. Він з Харкова, закінчив військову академію, служив у спецназі у Дніпропетровську. 6 травня добровільно поїхав у зону АТО. 8 липня в його БТР потрапила ракета... "Я дуже переживала, коли йшла до Олега, - пише волонтерка. - Боялась, щоб співчуття не виглядало як жалість. Тривога розвіялася від першої ж посмішки Олега. Він привітний. Відчувається сила й характер. Такі люди у мене викликають захоплення". Через контузії Олег ще й погано чує.

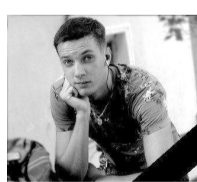
Щоб повернути Олегові руки, треба зібрати 100 тисяч доларів". Картка Приватбанку, 5168 7572 2362 5452. Олег Володимирович Березовський. У гривнях: Приватбанк, номер рахунку 29244825509100, МФО 305299, ЄДРПОУ 14360570. В доларах США: банкоотримувач (BANK OF BENEFICIARY):

PRIVATBANK, DNEPROPETROVSK, UKRAINE, SWIFT CODE: PBANUA2X, рахунок у банкоотримувачі (ACCOUNT) 262096040844572. Банкоотримувач (INTERMEDIARY BANK): JP MORGAN CHASE BANK, New York, USA, SWIFT CODE: CHASUS33. Рахунок банкоотримувача в банкоотримувачі (CORRESPONDENT ACCOUNT): 0011000080. Отримувач (BENEFICIARY): BEREZOVSKIY OLEG. В євро: банкоотримувач (BANK OF BENEFICIARY): PRIVATBANK, DNEPROPETROVSK, UKRAINE, SWIFT CODE: PBANUA2X. Рахунок у банкоотримувачі (ACCOUNT) 26209604084431. Банкоотримувач (INTERMEDIARY BANK): J P Morgan AG Frankfurt Germany SWIFT CODE: CHASDEFX. Рахунок банкоотримувача в банкоотримувачі (CORRESPONDENT ACCOUNT): а/с № 623 16051 45. Отримувач (BENEFICIARY): BEREZOVSKIY OLEG.

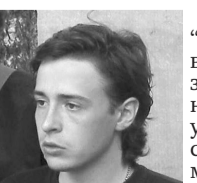
21 - 22 липня "Айдар" утратив п'ятьох козаків. Ось їхні імена: Микола Петрович Королько, 1988 р. н., Волинь; Олег Миколайович Михайлов, 1968 р. н., Волинь; Володимир Олександрович Муха, 1994 р. н., Вінниччина; Геннадій Леонідович Тома, 1973 р. н., Харківщина; Павло Володимирович Яцук, 1966 р. н., Київ.

Павло Леонідович Сніцар народився 10 липня 1976 р. у м. Ульянівці. Був життєрадісний і добрий. Його любили за доброту, чуйність, бажання допомогти іншим. Захищав друзів, любив правду. Мріяв стати військовим. Після закінчення школи вступив до Хмельницької академії прикордонних військ. По закінченні направлений до Кіровограда. Від грудня 2013 р. - на Майдан. Від червня підполковник Сніцар брав участь у боях за Лисичанськ. 23 липня, під час перемовин з терористами, його підступно вбили. Павлові Сніцару посмертно присвоєно звання полковника.

21 - 22 липня "Айдар" утратив п'ятьох козаків. Ось їхні імена: Микола Петрович Королько, 1988 р. н., Волинь; Олег Миколайович Михайлов, 1968 р. н., Волинь; Володимир Олександрович Муха, 1994 р. н., Вінниччина; Геннадій Леонідович Тома, 1973 р. н., Харківщина; Павло Володимирович Яцук, 1966 р. н., Київ.

21-літній десантник 95-ї ОАМБР Сергій Білоушенко із міста Корсуня-Шевченківського звільняв Слов'янськ і Лисичанськ, обороняв позиції на горі Карачун. Загинув 27 липня під Саур-Моголою. Він був світлою людиною, чуйною, емоційною. Він був єдиним у матері.

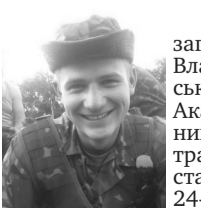

Микола Бруй - "Клин", тризубівець із Чернігова, загинув проти ночі на 28 липня у бою під луганським аеродромом. Залишив сумувати дружину та малу донечку. Вічна слава!

7 серпня на Луганщині терористи вбили прикордонника Ігоря Присяжнюка, чемпіона України з веслування на байдарках і каное, учасника національної збірної. У 2013 році Присяжнюк брав участь у Всесвітніх іграх з неолімпійських видів спорту в Калі (Колумбія). То були незабутні дні! Вічна пам'ять!

На сході України загинув боець батальйону "Айдар" із Самбора Володимир Володимирович Юричко, 1994 року народження. Вічна слава!

Старший лейтенант 24-ї Окремої механізованої Залізної бригади Андрій Родич загинув 29 липня. Поховали його у Львові 14 серпня. Вічна слава!

Під Луганськом загинув 22-річний Владислав Рильський, випускник Академії сухопутних військ ім. Петра Сагайдачного, старший лейтенант 24-ї Окремої меха-

"З ЛЮБОВІ ДО СВОГО НАРОДУ..."

нізованої бригади. Поховали героя в м. Острозі на Волині.

"Ми втратили "Літачка", - з боєм повідомив командира мого відділення. - А коли побачили, що його втратили, то вернулись і знищили тих гадів!" Останні слова командир сказав із гнівом. Наш "Літачок" завжди був ясний і усміхнений. З добрим серцем! І скромний. Він пройшов увесь Майдан. З усмішкою і пішов на смерть.

4 серпня під час бою за Мар'їнку (передмістя Донецька) загинув вояк батальйону "Азов" Сергій Анатолійович Грек. Росіянин, в Україну переїхав 3 роки тому через переслідування спецслужбами. Сергій довів свою любов і віданість Україні. Вічна слава!

Старший лейтенант 80-ї аеромобільної бригади Назар Пасель-

ський народився 24 вересня 1992 року. Навчався у Лицеї ім. Героїв Крут та в Харківському університеті повітряних сил ім. Івана Кожедуба. Загинув 15 серпня на Луганщині. Поховали героя 17 серпня у Львові на Личаківському цвинтарі на полі почесних поховань №76. Він був єдиною дитиною у батьків.

У ніч проти 21 серпня у бою з російськими бойовиками загинув Олег Іванович Міхнюк, сотник 8-ї ("Афганської") сотні Самооборони Майдану. З 4 березня 1984 р. він служив у 56-ій Окремій гвардійській десантно-штурмовій бригаді в Афганістані. Був заступником командира 3-го десантно-штурмового взводу 7-ї роти. 31 травня 1984 р. під Гардезом, намагаючись витягнути поранених товаришів з-під вогню снайпера, був важко поранений. 21 травня 1985 р. в Мараварській ущелині дістав друге поранення. Нагороджений двома орденами "Червоної зірки" та медаллю "За відвагу". Співорганізатор ветеранського руху "афганців". Воював у складі добровольчого батальйону "Айдар". Вічна пам'ять!

Допоможіть пізнати історію Визвольної боротьби своїм друзям - передплатити їм "Незбориму націю"

ВІН ДУЖЕ ХОТІВ У БІЙ ІЛЛЯ ВАСИЛАШ З "АЙДАРА"

Двадцятилітній Олег Аксененко з Луганська прийшов до "Азова" на початку створення батальйону. Познайомився з ним у Маріуполі. "Аксьону" завжди щастило. Коли стояв на посту, нам завжди приносили багато продуктів, їжі, грошей. Одного разу дівчата принесли торт, який самі спекли. На торті – зображення тризуба. "Аксьон" про цей торт часто згадував, як і про рідний Луганськ. Хотів, щоб його місто швидше звільнили. Хотів сходити на футбольний матч. Цього року його луганська "Зоря" грає у Лізі Європи.

"Аксьон" був голкіпером збірної "Азова" в матчі з маріупольською дівчачою командою. Ми тоді програли.

Жартували, що через "Аксьона", бо він не взяв пенальті. А він казав: "Хлопці, ми ж із дітьми граємо. Вони мають учитися перемагати і зводити до перемоги".

Я саме повернувся з дому... "Аксьон" слухав. Я бачив, що він теж хоче додому. Кажу: "А ти коли?". А він мені: "Я додому буду іхати поступово. Спочатку доїду до Іловайська, де вбили наших. Потім на Донецьк, де вбили багато патріотів, а потім до Луганська".

"Аксьон" почав свій шлях додому. 20 серпня був у Іловайську. Перед боєм я сфотографував його. Він уважно слухав вказівки командира. Очі "Аксьона" світилися.

В Іловайську його поранили в ногу та око. Я доніс його до швидкої. Я вірив, що він житиме... Після бою його тіло привезли на базу, яку він називав домом. Усі хлопці прийшли попрощатися. Його всі любили: для старших він був як син, для нас – як брат.

Поховали "Аксьона" на День Незалежності в Києві.

Найменше, чим ми можемо віддячити йому – це звільнити місто, яке він так любив. Він мусить туди повернутися.

Іван з Харкова

"Дед" – так в "Айдарі" називали 55-річного "афганця" Іллю Василяша з Буковини.

"Ми дедушку першого пускаємо, бо він хоч в окулярах, але рзтяжки бачить краще за нас усіх", – жартує кулеметник Олег "Серапатист".

Ілля Василяш – досвідчений боєць, він був один з перших на здобуті під Металістом висотах. Не

боїться заходити в тил ворога по інформацію. "Аж туди за лінію", – каже він.

В "Айдарі" "Дед" із самого початку – ще тоді, коли бойці були в лісі. Як і більшість його товаришів, "родом" з Майдану. Прийшов туди відразу після побиття студентів.

Чоловік він спокійний і зосереджений, фізично добре підготовлений. Хоча зізнається: носити на собі 30 – 35 кг розгрузки – бронезилет, зброю, боеприпаси – непросто. А іноді ще й повзати доводиться. "Аби швидко реагувати на все, мені легше без бронезилета", – розповідає "Дед". Про своїх товаришів каже: "Всі вони Рембо, Сталлоне, все вони вміють".

В айдарівців багато бойового запалу. Якщо спитати їх, чому вони тут, відповідь одна: "Не хочу, аби Україну розірвали на шматки".

У "Деда" двоє синів, але вони не на фронті. "Війна це не їхнє, – каже він. – Я тут за них".

"Батальйони "Донбас", "Дніпро", "Айдар", "Азов" – унікальні, – продовжує Ілля Василяш. – Бо тут добровольці. Військовики, звісно,

воюють, але вони роблять це за старими мірками... Вони хороші хлопці, нормально пуляють. У них немає зацікавленості", – пояснює афганець.

Олег "Серапатист" додає, що часто генерали навіть не розуміють реальної ситуації – поховались у білих будиночках із кондиціонерами за десятки кілометрів від передової й не бачать, що відбувається. Ці нарікання від "айдарівців" ми не раз чули.

"Якось жартували, що нашим гаслом могло би бути «дилетантство й відважність», – каже Ілля Василяш. – Переконалися, що можна було б досягнути значно більшого, якби командування менше стримувало".

Не минуло й кількох днів після цієї розмови, як ми довідалися, що "Деда" та Олега "Серапатиста" вбито. Олег, не бажуючи здатися в полон, підірвав себе гранатою.

Вічна слава!

Галина ТИТИЩ, Дмитро ЛАРІН

"У ПОЛОН НЕ ЗДАВАТИСЯ!"

Володимир Статій "Білий" був добрим, щирим і чуйним чоловіком.

У зоні АТО воював близько трьох місяців. Він рідко одягав бронезилет, казав, що в ньому важко і душно. А ось із гранатами не розлучався. Володя не раз казав: "У полон не здаватися. Якщо йти з життя, то забирати із собою всіх, хто по нас прийшов".

Володимир Статій народився у Львові 1974 року. Грав за команду з регбі "Сокіл". Боронити Україну поїхав у складі 5-го Окремого батальйону Добровольчого українського корпусу "Правого сектора".

Востаннє зустрів ранок 25 липня 2014 року.

Напад був неочікуваний. Козаки саме відпочивали біля села

Піски на Донеччині... Діставши поранення в живіт, оточений терористами, козак "Білий" підірвав себе гранатою, забравши із собою на той світ чотирьох ворогів.

Побратим героя Сашко "Пуф" переконаний: "Допоки влада і армія не зрозуміють, що діяти потрібно жорстко, хоронитимемо ще не одного".

Поховали Володимира Михайловича Статія 28 липня на місцевому цвинтарі в Рясне-2 біля батьків – як він і заповідав.

"Правий сектор" Львівщини висловлює вдячність Академії сухопутних військ ім. гетьмана Петра Сагайдачного за допомогу в організації урочистої церемонії поховання та віддання військових почесей.

"НІКОМУ НЕ ЧИНІВ ЗЛА"

Проти ночі на 12 липня під с. Межипілля, що неподалік Донецька, терористи несподівано, з трьох сторін, атакували роту 39-го батальйону територіальної оборони м. Дніпропетровська "Дніпро-2". Першими їх побачив Василь Косенко... Обстрілювали з важкої техніки.

"Був він життєрадісний і веселий, – розповів друг дитинства Андрій Коваленко із с. Багате. – Нікому ніколи не чинив зла, завжди був готовий прийти на поміч". Сусіди казали, що у Василя добре серце. У дитинстві він збирав собак і кошенят, які не мали господарів, дглядав їх, а потім бігав вулицями і просив односельчан узяти їх – щоб не загинули. "Ви ж хороша людина, – казав, – візьміть". Ніколи не боявся роботи. Його на один день відпустили з Маріуполя додому. Мати вмовляла його залишитися, казала, що він своє вже відвоював. "Залишайся, я з лікарями домовлюсь, покладемо в лікарню, нехай

тепер інші воюють". Він подивився на маму... "Я не можу відмазуватися, там мої друзі воюють".

Його тіло привезли через два дні.

Йому йшов 22-й рік. Вічна пам'ять!

"ЗДАЄТЬСЯ ВІН ПОРУЧ"

22 травня під Краматорськом кулеметник Андрій Дерило дістав три кулі: в шию, голову і лопатку. І все ж продовжував бій – поки не втрапив свідомість.

Два тижні лікарі боролися за його життя у військовому госпіталі у Києві. "Він був у свідомості, але говорити не міг, – розповіла дружина Аліна. – Коли я розповідала

про дітей, він намагався посміхнутися... Він був дуже добрий, веселий і надійний. Казав, що скоро приїде з АТО".

У родинному селі Видвиженець, що на Дніпропетровщині, про родину Дерило відгукуються як про великих трудівників. Двоюрідна сестра Зоя сказала, що Андрій з дитинства захищав слабших і дівчат.

Андрій Борисович Дерило народився 22 жовтня 1977 року. Аліна признається, що Андрієва шапка зберігає запах його волосся. "Я її не стіраю, – каже вдова. – Інколи беру її в руки, притискаюсь обличчям. Здається він поруч".

Андрій залишив нам у спадок своїх дітей – Марину і Руслану. Допоможемо ім. Картка Приватбанка 5168 7553 8536 1445. Отримувач Тетяна Свирідівна Дерило, тел. сестри 063-898-92-29.

Під час оточення українськими військами Луганська загинув один із найвідважніших вояків-афганців Андрій Марунчак. Він підірвав ворожий танк, проте був розстріляний з іншої броньованої машини терористів.

Андрій пройшов Афганістан, був тричі поранений, контужений. Проте, це не зламало бойового

ПІДІРВАВ ВОРОЖИЙ ТАНК

духу. "Він був з першого і до останнього дня на Майдані у 2004 році. Від першого і до останнього дня – на Євромайдані, де його контузило шумовою гранатою... Андрій був віруючою людиною. Завше перед боєм хрестив мене, сам багато молився", – згадує керівник Миколаївського РО "Правого сектора" Андрій, позивний "Червень".

Після Євромайдану Андрій Марунчак додому в с. Березина Миколаївського району не повернувся – на чолі 8-ї сотні "афганців" допомагав встановлювати нову владу в столиці. Коли почалися завору-

шення на сході, 32 "афганці" долучилися до батальйону "Айдар".

"Андрій мав іти в бій у неділю, проте, коли дізнався, що хлопці йдуть на Луганськ, наполіг, що також піде з ними, бо має великий бойовий досвід. Коли хлопці оточували Луганськ, на них пішли 10 танків. Андрій знищив один, ще один підірвали інші хлопці. Танки їх і розстріляли".

Разом із Андрієм Марунчаком героїчно загинув ще один "афганець" і семеро козаків батальйону "Айдар".

Вічна слава!

"НІЩО НЕ ЗАЛИШАЄТЬСЯ БЕЗ ПОМСТИ"

Павло Миколайович Льчук народився 2 серпня 1991 р. у селі Вороненка Яремчанської міської ради Івано-Франківської області. З дитячих літ він мріяв стати військовиком.

Поруч з батьківською хатою облаштував спортивний майданчик, де гартував тіло.

В дитинстві постійно конструював самостріли. Одного разу, випробовуючи, навіть поранив себе.

По закінченні Надвірнянського автодорожнього коледжу

його покликали до Збройних сил України. Служив у 8-му Окремому полку спеціального призначення м. Хмельницького). Тут і залишився контрактником.

У зоні АТО на Луганщині охороняв блокпости. 20 липня, під час ротації, його бригада потрапила під шалений мінометний обстріл сепаратистів.

Це був останній бій Павла Льчука.

"Ніщо не залишається без помсти", – такий був останній його статус на сторінці "Вконтакті".

"УКРАЇНА АБО СМЕРТЬ!"

27 липня в боях за м. Лутугино загинув 23-річний житель м Залі-

щики Орест Арсенович Квач, вояк батальйону "Айдар". Народився він за місяць до проголошення незалежності – 23 липня 1991 року. Навчався в гімназії братів Гнатюків та Київському національному університеті ім. Вадима Гетьмана. Закінчив військовий лицей ім. Івана Богуня. Був козаком спортивного клубу "Характерник" (Тернопіль). Вивчав українську історію, вільно володів англійською. Часто повторював: "Україна або смерть!"

Під час розвідки підірвався на міні. Останки Ореста розпізнали лише по нашивці на одязі, яку вишивала його наречена.

Поховано героя в рідних Заліщиках. Вічна слава!

"ВІН БУВ ДОБРИЙ І ВЕСЕЛИЙ" "ДУМАТИ ПРО ІНШИХ"

Командир розвідгрупи 3-го Кіровоградського полку спеціального призначення Віктор Олександрович Гаркавенко народився 11 березня 1985 року в с. Глинське Добровеличківського району Кіровоградської області. Був товаришеский, добрий, веселий, компанійський козак. 19 липня в Луганській області дістав важкі поранення. Помер у військовому шпиталі. Залишив у скорботі дружину Катерину і синочка Олександра.

28 липня з ним попрощалися в Кіровограді. Указом Президента України посмертно нагороджений орденом "За мужність" 3-го ступеня.

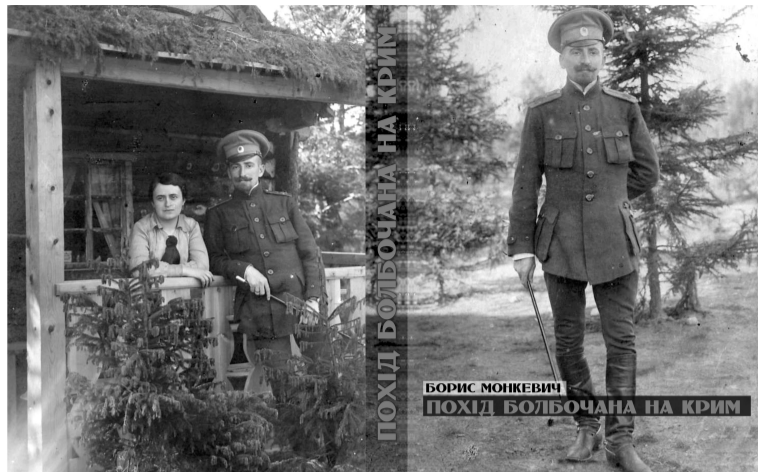
Героя з почесами поховано на Рівнянському кладовищі на Алеї Слави.

Капітан Національної гвардії Сергій Олександрович Шкарівський-Шульц не любив бронезилет, але через поранення одягнув його. Це сталося в останній день його життя – 19 серпня, під Іловайськом. Бронезилет не врятував – російський снайпер поцілю в шию.

Напередодні смерті Сергій дав інтерв'ю. Він сказав, як позбутися страху – треба думати не про себе, а про інших. Тоді не страшно. Врівноважений, розумний, добрий і щирий чоловік був Сергій Шкарівський!

Вічна слава!

ПОЛКОВНИК БОЛБОЧАН У ВЕРХОВНІЙ РАДІ

14 серпня 2014 р. у стінах Верховної Ради відбулася пресконференція з приводу виходу у світ спогадів сотника Армії УНР Бориса Монкевича "Похід Болбочана на Крим". Провели її народний депутат України від ВО "Свобода" Юрій Сиротюк редактор-упорядник книжки Роман Коваль.

терористи, – продовжив Юрій Сиротюк. – Він відродив воляцьку спадщину Холодного Яру. На Майдані ми бачили холодоярське знамено. Воно було там під час найскладніших подій – на вулиці Грушевського, Інститутській. Під цим знаменом козацтво нині відвоює схід України... На Донбасі вже діють нові холодоярці. Горлівку невдовзі буде звільнено. Тому духовна, інформаційна боротьба Романа Ковалья, є надважливою. Його книжки є не меншою зброєю аніж автомат, кулемет чи танк".

Юрій Сиротюк наголосив, що 360-річна російсько-українська війна, яка ніколи не припинялася, триває і нині. Ця війна не тільки за територію, а й за душі людей. "Сьогодні військові та українці Донбасу, які потрапили під етнічні чистки, розстріли, катування й облогу московської пропаганди, потребують моральної насаги. Тому цю книгу про перемоги української зброї на Лівобережжі, зокрема і на Донбасі, і в Криму, необхідно донести до українців Донбасу.

"Ніби розповідає вояк Дніпровської дивізії"

Слава Україні! Друже Роман, отримав Вашу посилку. Віддав онукам їхню (дитячу) книжку про Зеленого. Весь недільний день переглядали із дружиною "Тиху війну Рената Польового. Напевно, прочитаю на Різдвяні свята. Вчора взявся за "Отамана Зеленого". Прочитав 27 сторінок, і кожне слово було ніби моє, але крутіше сказане. На 40-й сторінці відчув, що це пряма мова, що ніби розповідає вояк Дніпровської повстанської дивізії. Можливо, я відчув правду і несправедливість тієї пори. Ви – чарівник! З пошаною, глибокою пошаною!

Мирослав СКОЧИЛІС

Дякую щиро, шановний друже Мирославе!

Я писав про отамана Зеленого і його товариство з хвилюванням, воно і Вам передалося. І це наш із Вами – обох! – успіх. Отже, серця

"Я щиро радію, що наші війська звільняють мій рідний Донбас, – взяв слово Роман Коваль. – Я радію, що у нас тепер будуть свої національні свята – день звільнення Горлівки, Луганська, Донецька та інших міст Донбасу. Досить святкувати перемоги росія, зокрема і у Другій світовій війні!"

не зачерствіли до трагедії інших. Ми цих людей не знали, але несправедливість до яких хвилює і тепер, через 95 років. І з нею неможливо погодитися, зжитися. Ще в 1990-х, на початку реконструкції того, що сталося із моїм народом, я зрозумів: якби ми виграли, то промені перемоги лягли б на чоло Симона Петлюри. Чому ж, коли ми програли, винним виявився народ, оті дядьки, які люто захищали рідну землю? Чому за цю трагедію не відповів Головний отаман, чому не взяв вини на себе? Адже саме він за все відповідає перед історією: і за перемоги, і за поразки.

Я ще в 1990-х збагнув: винуваті нашій трагедії встигли втекти, а відтак саме вони залишили свій погляд на події. А таке вже людське ество, що ніхто не хоче визнати себе винним, людина завжди себе вигорджує, перекладає вину зі своїх плечей на плечі інші, часто людей невинних. А дядькам не було куди тікати, вони залишилися на своїй землі. Врешті їх знищили, і їхнього голосу, їхньої правди ми не почули. І я справді відчуваю їхнім речником.

У Горлівці народився і Микола Березовий, чоловік Тетяни Чорновол. 10 серпня він загинув під Гловайськом. Сподіваюсь, що вже цього року в Горлівці та Гловайську з'являться вулиці імені мого земляка. Імена героїв, які загинули, визволяючи Донбас від російських окупантів, повинні замінити вулиці імені катів нашого народу.

Сподіваюсь, що повернуться в іменах вулиць і козаки та старшини військ Центральної Ради, які навесні 1918 року під проводом Володимира Сікевича звільняли від російських окупантів Горлівку, Микитівку, Слов'янськ та інші наші міста. І ці перемоги описано в книжці, яку сьогодні презентуємо".

Роман Коваль процитував уривок спогадів сотника Монкевича про звільнення українськими військами Криму і триумфальну зустріч українського війська у Сімферополі: "Ніде по всій Україні не зустрічали українського війська з таким ентузіазмом, з такими оваціями і з таким захопленням, як робило це населення Симферополя. Всі вулиці були удекоровані квітами й переповнені публікою, яка радісно вітала Болбочана. Всю дорогу за самоходом бігла тисячна юрба народу, котра проводжала побідника і свого визволителя з таким запалом, з таким ентузіазмом, якому немає порівняння, якого ніколи не можна забути".

Роман Коваль висловив сподівання, що пам'ять про перемоги українського війська над армією червоної Росії допоможе нашим волякам набратися у запорожців Болбочана віри, завзяття і відваги і вигнати московського ворога не тільки з Донбасу, а й з Криму.

Ви дуже точно сказали: "Ніби розповідає вояк Дніпровської повстанської дивізії". Так і є. Я виконав цю місію. І намагався бути стриманим, адже хлібороби – люди маломовні. У них погляд промовляє.

Роман КОВАЛЬ

У РЕДАКЦІЇ ЧЕРЕЗ "НОВУ ПОШТУ" МОЖНА ПРИДБАТИ ТАКІ КНИГИ

Книжки можна придбати і через "Нову пошту", попередньо переказавши кошти на картку Романа Ковалья у Приватбанку: 5168 7553 0902 9011. Переказавши гроші, просимо зателефонувати до редакції, повідомити про переказ, замовити книжки, вказавши куди і кому надсилати книжки. Повідомлення можна зробити й електронним листом на адресу редакції. Просимо врахувати, що, окрім вартості книжки, замовник оплачує й доставку.

Борис Монкевич, "Похід Болбочана на Крим" – 44 грн. "Отаман Зелений" Романа Ковалья (3-те видання) – 60 грн.

"Медвинське повстання" Романа Ковалья і Петра Гоголі – 40 грн. "Таємниці отамана Зеленого" – 45 грн. Музичний альбом пісень Визвольної боротьби ХХ ст. "Ми сміло в бій підем" – 50 грн. "Крізь павутиння змосковщення" Романа Ковалья – 45 грн. "Шевченкіана Михайла Гаврилка" Романа Ковалья – 50 грн. "100 облич Самостійної України" Романа Ковалья – 50 грн. "Історія України-Русі" Миколи Аркаса – 55 грн. "Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру" – 40 грн.

"Холодний Яр" Юрія Горліса-Горського – 55 грн. "Ми ще повернемося!" Юрія Горліса-Горського – 70 грн. "Іван Ремболович" Романа Ковалья – 65 грн. "Чорний Ворон: п'ять біографій" Романа Ковалья – 25 грн. "Кармелюки" Романа Ковалья – 35 грн. "Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" Романа Ковалья – 150 грн. "Тиха війна Рената Польового" Романа Ковалья – 100 грн. Документальний двосерійний фільм "Стеком і шаблею" – 40 грн.

ГАЗЕТА "НЕЗБОРИМА НАЦІЯ" В ІНТЕРНЕТІ HTTP://NEZBORNYMA-NACIYA.ORG.UA/

У редакції через "Укрпошту" можна придбати такі книги: (ціну вказано, враховуючи вартість пересилки книг поштою):

Борис Монкевич, "Похід Болбочана на Крим" – 60 грн. "Отаман Зелений" Романа Ковалья (3-те видання) – 79 грн. "Медвинське повстання" Романа Ковалья і Петра Гоголі – 55 грн. Роман Коваль, "Таємниці отамана Зеленого". Історична повість для дітей – 62 грн. Музичний альбом пісень Визвольної боротьби ХХ ст. "Ми сміло в бій підем" – 60 грн. "Крізь павутиння змосковщення" Романа Ковалья – 65 грн. "Шевченкіана Михайла Гаврилка" Романа Ковалья – 64 грн. "100 облич Самостійної України" Романа Ковалья – 66 грн. "Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру" – 55 грн. "Історія України-Русі" Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 72 грн. Документальний двосерійний фільм "Стеком і шаблею" – 50 грн. "Чорний Ворон: п'ять біографій" Романа Ковалья – 37 грн. "Іван Ремболович" (2-ге видання) Романа Ковалья – 82 грн. "Холодний Яр" Юрія Горліса-Горського – 80 грн. "Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" Романа Ковалья – 170 грн. "Кармелюки. До історії Запорозького полку ім. отамана Я. Кармелюка Армії УНР" – 49 грн. "Ми ще повернемося!" Юрія Горліса-Горського – 90 грн. "Тиха війна Рената Польового" Романа Ковалья – 130 грн. Книжки можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім'я Р. М. Ковалья, вул. Курська, 20, пом. 14, Київ, 03049.

УКЛІН КОЗАЦТВУ ЩЕРБАНІВСЬКОЇ СОТНІ ДНІПРОВСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ

16 серпня 2014 р. в селі Щербанівка Обухівського району Київської області відбулося урочисте відкриття пам'ятного знака козакам і старшинам Щербанівської сотні Дніпровської повстанської дивізії отамана Зеленого (автор Михайло Горловий, архітектор Кий Данилейко).

Вів мітинг дослідник повстанського руху Роман Коваль. Право відкрити урочистості він надавав Анатолію Буремку – онукові отамана Зеленого. Промовляла також поетеса Тетяна Лемешко, красналиця Анатолій Висота, двоюрідна внучка отамана Зеленого Оксано Цедик, голова Київської обласної організації ВО "Свобода" Олександр Семененко та голова Закарпатської обласної організації ВО "Свобода" Олег Куцин. На вшануваннях були присутні українці з Лівану і Німеччини.

Михайло Горловий подякував односельчанам, які допомогли вті

лити його мрію – вшанувати земляків, що у війську отамана Зеленого відстоювали право нашого народу на державне життя. Серед добровільних помічників були й родичі репресованого письменника Григорія Косинки, уродженця Щербанівки.

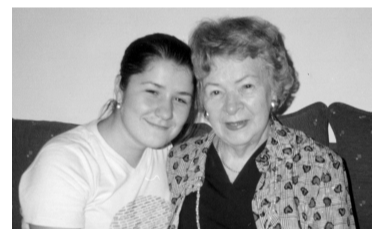
Під час мітингу відбулася презентація 3-го, розширеного, видання книжки Романа Ковалья "Отаман Зелений".

По відкритті меморіалу вшановано могилу козака Щербанівської сотні Дніпровської повстанської дивізії Панаса Пустового, який загинув 1919 року. Лягли квіти і до пам'ятника отаманові Зеленому в с. Трипілля.

Співorganizаторами вшанувань є Історичний клуб "Холодний Яр" і Військово-історичний клуб "Повстанець", які сальвами віддали воляцькі почесті повстанцям та їхньому отаманові.

Петро БИЛИНА

4 серпня 2014 р. в Цолікербергу, Швейцарія, упокоїлася в Бозі Ясновельможна Пани Гетьманівна Олена Павлівна Отт-Скоропадська, народжена 5 липня 1919 р. у Берліні-Фріденау.

У горю залишилися чоловік Людвіг, доньки Ірена та Олександра з родинами, яким висловлюємо співчуття.

Від імені українських друзів і знайомих – Тетяна і проф. Микола Шафовал із сином Петром-Кліментієм, Мюнхен, Галина Сварник, Львів; Галина Дигас, Київ, Роман Коваль, Київ.

На світлині – Олесь Коваль і Олена Павлівна Отт-Скоропадська. Київ, поч. 2000-х рр.

PEREDPLACHUYTE CHASOPIS ШЛЯХ ПЕРЕМОГИ 30504

PEREDPLACHUYTE "НЕЗБОРИМУ НАЦІЮ" Ії редактор Роман Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу у 1-й половині ХХ століття. Відтак ця газета – про долі Українських січових стрільців, воляків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, а також про кобзарів, українських письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу, які видає Історичний клуб "Холодний Яр". Газета виходить 1 раз на місяць. Ціна – 17.34 грн. на рік. Передплатний індекс – 33545.

Редактор Роман Коваль Верстка Євген Коваль Коректор Оксана Жованик Інформаційне забезпечення Микола Владзімірський Технічний директор Віктор Билина Адреса для листування та поштових переказів 03049, Київ, вул. Курська, 20, пом. 14. Тел./факс: 242-47-38 koval_r@ukr.net kovalromanI@gmail.com Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти. Видання зареєстровано 28.12.1993 р. у Державному комітеті України у справах видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження. Серія КБ №325. Наклад 2500 примірників. Видруковано 27.08.2014 р. Засновник Роман Миколайович Коваль